

Svitek pátý

První let

"I návrat domů, může být začátkem nevídaného dobrodružství."

Nemocný drak, včelí armáda a vzdušná dračí bitva!

Co uděláte, když se pod vámi vznáší nemocný drak, který sotva mává křídly? Artur zná řešení: najít mu pořádnou hostinu! Jenže když hladový Mechoděs objeví obří včelí úl, začne dobrodružství, které nikdo nečekal.

Divoké přistání, rozrušený včelí roj a najednou se na obloze objevují siluety Dračí Letky!

Sám legendární Mistr Hromoslav stojí tváří v tvář Arturovi. Místo výprasku však následuje šokující odhalení: Baron Drtikost chystá útok na draky pomocí jedu z Drakobýlu! A než stačí Artur vše vysvětlit, nebe protnou ohnivé střely a blesky - skřeti útočí!

Jak vypadá vzdušná bitva mezi Dračí Letkou a skřetími jezdci? Proč Mistr Hromoslav mluví o Dračí Akademii? A co znamená záhadný noční návštěvník se zářícíma zlatýma očima, který stojí pod Arturovým oknem?

Pátá kapitola vás vezme na divokou jízdu plnou dračích soubojů, tajemství a rozhodnutí, která mohou navždy změnit osud Artura Doubravy.

Pro čtenáře od 8 let

Pátý díl série Cesta na Dračí Akademii

Filip vykřikl. Artur pevně zavřel oči. Vzduch kolem nich svištěl, jak padali střemhlav dolů.

Pak se ozvalo mocné plesknutí, jak Mechoděs rozevřel křídla. Náhlý náraz vzduchu je téměř shodil, ale nějak se udrželi. Z prudkého pádu se stal let, když drak zachytil stoupavý proud teplého vzduchu.

„My letíme!“ vykřikl Artur, napůl zděšeně, napůl nadšeně. „Filipe, my letíme!“

„Já vím!“ odpověděl Filip hystericky. „Otevřel jsem oči asi před deseti vteřinami a od té doby se snažím nekřičet!“

Artur se zasmál, cítil se lehký jako pírko. Let na drakovi byl úžasný – vítr ve vlasech, pocit svobody, výhled na ostrovy pod nimi. Dokonce i Filip se po chvíli uvolnil a začal se rozhlížet kolem.

„Kam letíme?“ zeptal se, když minuli další skalnatý útes.

„K farmám,“ odpověděl Artur. „Tam by měla být Dračí Letka – likvidují plantáže Drakobýlu.“

Mechoděs se snažil udržet směr, ale bylo vidět, že mu to dělá potíže. Občas klesl o několik metrů, jindy udělal nečekaný obrat, a kluci měli co dělat, aby se na jeho hřbetě udrželi. Z nozder mu stále unikal zelený dým a občas zakašlal fialovou mlhu.

„Je nemocný,“ poznamenal Filip starostlivě. „Myslíš, že to zvládne až k farmám?“

Artur se zamyslel a pak si vzpomněl na otcova slova. „Táta říkal, že draci musí jíst, hodně jíst, aby jejich vnitřní žár spálil jed z Drakobýlu.“

Mechoděs naklonil hlavu, jako by poslouchal. Z jeho hrdla se ozvalo tázavé zavrčení.

„Ano, jíst,“ přikývl Artur a nevšímal si Filipova překvapeného pohledu. „Potřebuješ se přežrat, aby tvůj žár spálil jed.“

Drak znovu zavrčel, tentokrát to znělo souhlasně. Náhle změnil směr a začal klesat k hustému lesu.

„Co to dělá?“ vykřikl Filip a znovu se křečovitě chytil Artura.

„Myslím, že něco cítí,“ odpověděl Artur, když viděl, jak drak větří ve vzduchu. „Něco, co chce sníst.“

Mechoděs prudce klesl mezi stromy, jeho přistání bylo spíš něco mezi kontrolovaným pádem a havárií. Chlapci se sotva stihli udržet na jeho hřbetě. Když drak konečně zastavil, oba seskočili na zem na nejistých nohou.

„Příště,“ zamumlal Filip a snažil se uklidnit roztřesená kolena, „až budeš mít nápad letět na nemocném drakovi, připomeň mi, ať ti dám pořádnou do nosu.“

Artur se zasmál, ale jeho smích rychle utichl, když viděl, kam je Mechoděs dovedl. Před nimi stál obrovský starý dub a v jeho dutině bylo něco, co vydávalo charakteristický bzučivý zvuk.

„To je včelí úl,“ řekl tiše. „Obrovský včelí úl.“

Filip zbledl. „Nemyslíš, že chce...“

Než stačil dokončit větu, Mechoděs přistoupil ke stromu, zhluboka se nadechl a pak prudce vydechl. Místo ohně z jeho nozder vyšel hustý zelený kouř, který zahalil úl. Včely začaly zmateně létat kolem, ale dým je zpomalil a omámil.

Pak drak opatrně strčil hlavu do dutiny a začal lapat po plástvích medu.

„On miluje sladké," vydechl Artur s úžasem. A vzpomněl si na své první setkání s tímto překrásným drakem. Tehdy měl pocit, jako by mu Mechoděs řekl: příště přines tu sušenku celou.

Filip opatrně ustoupil dál od stromu. „To je sice hezké, ale co ty včely? Všechny neomámil."

Měl pravdu. Několik včel se vzpamatovalo z počátečního šoku a začalo zuřivě kroužit kolem vetřelců. Mechoděs si jich nevšímal, byl příliš zaujatý svou sladkou hostinou, a chlapci byli snadnější cíl.

„Bacha!" vykřikl Artur, když se první včela přiblížila k Filipovu uchu.

Bylo pozdě. Filip vyjekl bolestí, když ho včela bodla do krku. „Au! To bolí!"

Mechoděs, který mezitím spokojeně chroustal medovou hostinu, si všiml jejich problému. Zvedl hlavu od své hostiny, na tlamě lepkavé zbytky medu, a rozevřel křídla nad chlapci jako ochranný štít. Z jeho nozder vyšel další oblak zeleného kouře, tentokrát hustší a intenzivnější, který zahalil oba chlapce.

„Díky," vydechl Artur, když včely začaly zmatené odlétat. Pak si uvědomil, že má na ruce tři bolestivá žihadla. „Ach jo, tohle bude bolet."

„Mám čtyři," záúpěl Filip a snažil se vytáhnout žihadlo z krku.

Mechoděs se mezitím vrátil ke své hostině. Plástve medu mizely v jeho tlamě jedna za druhou, jako by to byly sušenky pro malé dítě. S každým soustem vypadal spokojenější a jeho šupiny začínaly získávat zpět svůj zelený lesk.

„Podívej," ukázal Artur. „Funguje to! Jeho vnitřní žár začíná spalovat jed."

Filip si promnul oteklý krk. „Skvělé. Aspoň ty žihadla nebyla zbytečná."

Jejich rozhovor přerušil hlasitý praskot, když se Mechoděs pokusil dostat do dutiny stromu ještě hlouběji. Dřevo staletého dubu se pod jeho vahou začalo lámat a větve se chvěly.

„Tohle nevypadá dobře," zamumlal Filip. „Ten strom..."

Nedopověděl. S ohlušujícím praskotem se hlavní větev dubu zlomila a spadla k zemi, následovaná dalšími větvemi. Mechoděs uskočil zpět a strom se začal naklánět.

„Pryč odsud!" vykřikl Artur a popadl Filipa za ruku. Společně odběhli na bezpečné místo, zatímco mohutný dub padal k zemi za divokého rojení včel.

Rána, která následovala, byla slyšet na míle daleko. Když se prach usadil, uviděli Mechoděse, jak stojí nad spadlým stromem a spokojeně dožírá poslední zbytky medu.

„Páni," vydechl Filip. „On právě shodil strom, který tu stál možná sto let, jen aby se dostal k medu."

„Táta říkal, že taková dubiska rostou i déle a pamatují si vše, co se kolem nich děje, klidně i Velkou válku."

„No, teď už nic pamatovat nebude," poznamenal Filip suše.

Mechoděs se otočil k chlapcům a spokojeně zavrčel. Jeho šupiny získávaly jasnější zelenou barvu a z nozder už nevycházela fialová mlha, jen občasné obláček zeleného dýmu. Oči měl jasnější a pohyby jistější.

„Vypadá mnohem lépe," usmál se Artur. „Myslím, že to s tím přezráním opravdu funguje."

„Skvělé," přikývl Filip. „A co teď? Jak se dostaneme k Dračí Letce?"

Než mohl Artur odpovědět, ozvalo se nad nimi hlasité mávání křídel. Oba chlapci vzhledli a spatřili několik stínů, které rychle kroužily nad mýtinou.

„Draci!" vykřikl Artur napůl vyděšeně, napůl radostně. „Dračí Letka!"

Čtyři draci začali klesat k zemi. První byl ohnivý drak s rubínovými šupinami, na jehož hřbetě seděl impozantní muž v tmavé uniformě. Druhý byl elegantnější, s šupinami barvy bouřkových mraků. Třetí byl bleskový drak a šupiny posledního draka se leskly jako čerstvě vyleštěné stříbro.

„To je Mistr Hromoslav!" zašeptal Filip s posvátnou úctou, když rozpoznal jezdce v čele formace.

Draci přistáli na okraji mýtiny a jejich jezdci seskočili na zem. Mistr Hromoslav, vůdce Dračí Letky, byl vysoký muž s pronikavými očima a tmavými vlasy. Jeho uniforma zdobená dračími šupinami prozrazovala jeho vysoké postavení.

„Co se tu děje?" zavolal směrem k chlapcům. „Slyšeli jsme ránu jako při zemětřesení!"

Artur polkl. Právě stál tvář v tvář Hromoslavovi, kterého dobře znal z předchozího dobrodružství.

„My... ehm... zachraňovali jsme Mechoděse," vypravil ze sebe nakonec.

Hromoslav pozvedl obočí a jeho pohled se přesunul k zelenému drakovi, který stále stál nad zbytky stromu. „Mechoděse?" zeptal se překvapeně. „Arture Doubravo, ty se vždycky dokážeš dostat do těch nejneuvěřitelnějších situací! Nejdříve mapa skřetího tábora a teď záchrana vzácného draka."

„Vy ho opravdu znáte?" zeptal se Filip překvapeně.

„Ó ano," přikývl Hromoslav s náznakem úsměvu. „Mladý Artur nám pomohl odhalit skřetí plantáže Drakobýlu." Jeho výraz zvažněl. „Ale to nevysvětluje, co vy dva děláte tady, daleko od vesnice, v oblasti, která je známá výskytem skřetů."

„Zachraňovali jsme Mechoděse," vysvětloval rychle Artur. „Skřeti ho chytili do pasti a zavlékli ho do svého doupěte v tunelech pod Mechovým údolím. Krmili ho Drakobýlem, aby ho mohli ochočit. Šaman ho chtěl použít jako své jízdní zvíře, ale my jsme ho osvobodili a..."

„Počkej, počkej," zastavil ho Hromoslav a zvedl ruku. „Říkáš, že skřeti mají doupě pod Mechovým údolím? A chytají draky?"

„Nejen to," vložil se do hovoru Filip, který konečně našel odvahu promluvit. „Skladují tam Drakobýl. Viděli jsme celé hromady. A mají lis, kterým z něj vyrábějí koncentrovanou šťávu. Chtějí s ní otrávit všechny dračí napajedla!"

Hromoslav se zamračil a vyměnil si pohled s ostatními jezdci. „To je velmi vážné, chlapci. Ale co jste vlastně dělali v těch jeskyních? Staré trpasličí tunely jsou nebezpečné i bez skřetů."

„Šli jsme za Mechoděsem," vysvětloval Artur. „Viděli jsme ho s Filipem kousek od Mechového potoka a pak jsme zaslechli ten zvláštní zvuk... měli jsme strach, že je v nesnázích."

„A měli jste pravdu," připustil Hromoslav. „Ale bylo to velmi nerozvážené. Mohli jste skončit jako on - v zajetí, nebo hůř." Pak se jeho výraz zmírnil. „Na druhou stranu, prokázali jste velkou odvahu. Málo dospělých by se odvážilo udělat to, co vy."

„Děkujeme, pane," zamumlal Artur, který se cítil napůl pyšný, napůl zahanbený.

Mechoděs, jako by chtěl potvrdit Arturova slova, přistoupil blíž k Hromoslavovi a jeho drakovi. Dva draci se navzájem očichali a pak Mechoděs vydal bublavě vrčící zvuk, který zněl téměř jako vyprávění.

„Bouřňák mu rozumí," poznamenal Hromoslav tiše, s pohledem upřeným na svého draka. „Říká, že jste ho zachránili před skřety a že mluvíte pravdu."

Artur překvapeně zamrkal. „Vy... rozumíte drakům?"

„Ne přímo jejich řeči," usmál se Hromoslav. „Ale když jsi s drakem dlouho, vytvoří se mezi vámi pouto. Cítíš, co cítí on. A Bouřňák teď cítí vděčnost Mechoděse vůči vám."

Další jezdec, mladší muž s krátkými blond vlasy v tmavé uniformě, přistoupil blíž. „Mistře, měli bychom okamžitě prověřit ty jeskyně. Pokud je to pravda, je to mnohem závažnější než ty plantáže, které jsme našli."

„Souhlasím, Briane," přikývl Hromoslav. „Ale nejdřív potřebujeme posily. Sám jsi viděl, kolik skřetů bránilo ty plantáže."

„A co ti chlapci?" zeptal se třetí jezdec, Arturův známý z Hřadu s jizvou přes tvář. „Nemůžeme je tu jen tak nechat."

Hromoslav se zamyslel a pak se podíval na Artura. „Co s vámi? Vaše domovy jsou příliš daleko, abyste šli pěšky." A spiklenecky mrknul na Briana.

Vtom se ozval výkřik od jezdce, který hlídkoval na kraji mýtiny. „Skřeti! Na dracích!"

Všichni vzhledli k nebi. Několik tmavých stínů se blížilo od východu. Skřeti na svých blátoryjích, dracích s šupinami barvy bahna a očima jako uhlí.

„K drakům!" zavelel Hromoslav. „Chlapci, zůstaňte u Mechoděse. Je stále slabý, ale ochrání vás."

Jezdci rychle nasedli na své draky a vznesli se do vzduchu. Mechoděs se postavil ochranně před Artura a Filipa, z nozder mu vycházel varovný zelený dým.

Vzdušná bitva, která následovala, byla něco, na co Artur nikdy nezapomene. Draci Letky byli rychlejší a obratnější než těžkopádní blátoryjové. Hromoslav a Bouřňák vytvářeli ve vzduchu skutečné bouře, blesky šlehalo mezi mraky a zasahovaly nepřátelské draky. Brian a jeho ohnivá dračice Žhavice chrlili oheň tak intenzivně, že jeden ze skřetích draků musel nouzově přistát s ožehnutým křídlem.

„To je neuvěřitelné," vydechl Filip s očima navrch hlavy.

Artur přikývl, příliš fascinovaný na to, aby promluvil. Tohle bylo to, o čem vždycky snil. Vidět Dračí Letku v akci. A teď to sledoval z první řady.

Skřeti brzy pochopili, že nemají šanci, a začali ustupovat. Jeden z jejich draků se pokusil zaútočit přímo na chlapce a Mechoděse, ale Hromoslav byl rychlejší. Bouřňák se vrhl střemhlav dolů a vypustil takový blesk, že se na okamžik celá mýтина rozzářila jako za nejjasnějšího dne. Skřet spadl ze sedla do korun stromů a jeho drak se dal na zmatený útěk.

Za pár minut bylo po všem. Skřeti byli zahnáni a Letka se vrátila na zem.

„Všichni v pořádku?" zeptal se Hromoslav, když seskočil z Bouřňáka.

„Ano, pane," odpověděl Artur, stále ještě v úžasu z toho, co právě viděl.

Hromoslav přikývl a pak se zadíval na Mechoděse, který vypadal unaveně, ale mnohem zdravěji než předtím. „Ten drak potřebuje odpočinek a péči," řekl. „A vy dva potřebujete bezpečně domů. Vaše rodiny musí mít strach."

Artur si s hrůzou uvědomil, že úplně zapomněl na čas. Slunce už začínalo zapadat, byl pryč celý den! „Máma mě přerazí," zamumlal.

Hromoslav se usmál. „To pochybuji, ale určitě bude mít strach. Briane," obrátil se na mladšího jezdce, „ty a Žhavice doprovodíte tyto chlapce domů. A vy," obrátil se zpět k Arturovi a Filipovi, „si zasloužíte poděkování Dračí Letky. Bez vaší odvahy bychom možná nikdy neodhalili skřetí úkryt."

„A co bude s Mechoděsem?" zeptal se Artur starostlivě.

„Postaráme se o něj," ujistil ho Hromoslav. „Dáme mu napít Ranhojiče, to mu pomůže plně se zotavit. A pak... uvidíme. Mechoděsové jsou vzácní a moudří. Tento možná našel někoho, ke komu by se rád vrátil."

Při těch slovech se podíval významně na Artura a na šupinu, která mu visela na krku. Pak se otočil k ostatním jezdcům. „Připravte se na odlet. Musíme zpět na Hřad a svolat celou Letku. Zítra ráno zaútočíme na skřetí doupě."

Brian, mladý jezdec s blond vlasy, přikývl a přistoupil k chlapcům. „Tak pojďte, odvezeme vás domů."

„A co Mechoděs?" zeptal se Artur starostlivě. Nemohl se zbavit pocitu, že by neměl draka opustit, ne po tom všem, co spolu prožili.

„Neboj se," uklidnil ho Hromoslav. „Aleš mu podá lektvar Ranhojič. To mu pomůže rychleji se zotavit z účinků Drakobýlu."

Jako na zavolanou vytáhl Aleš, jezdec s výraznou jizvou v obličeji, z brašny u sedla lahvičku s modrozelnou tekutinou. „Tohle mu pomůže," řekl a přistoupil k Mechoděsovi. Drak nejprve opatrně očíchal lahvičku, pak otevřel tlamu a nechal si lektvar nakapat na jazyk.

Mechoděs se podíval na Artura a tiše zavrčel. Chlapec k němu přistoupil a položil mu ruku na krk. „Brzy se uvidíme," zašeptal. „Doufám."

Drak sklonil hlavu a jemně štouchl Artura do ramene, jako by rozuměl.

„Teď už musíme jít," řekl Brian a pokynul chlapcům, aby ho následovali k jeho drakovi. „Žhavice nás všechny tři unese, ale čím dřív vyrazíme, tím lépe."

Filip se neochotně vydal za Brianem, ale Artur se ještě jednou otočil k Hromoslavovi. „Pane," začal váhavě, „ty skřety vede Baron Drtikost osobně. Viděli jsme ho v těch jeskyních."

Hromoslavovy oči se zúžily a vyměnil si rychlý pohled s ostatními jezdci. „Baron Drtikost? Jsi si jistý?"

„Ano, pane. Na jeho praskání bičem asi nikdy nezapomenu. Pronásledoval nás."

Hromoslav se zamyšleně poškrábal na bradě. „To je velmi důležitá informace, Arture. Drtikost je nejnebezpečnější ze skřetích vůdců. Pokud je zpět v těchto končinách, musíme jednat rychle." Pak se jeho výraz trochu zjasnil. „Víš, málokterý dospělý by dokázal to, co ty za poslední týden. Ty máš velmi bystrý postřeh a schopnost všimnout si detailů. To jsou vlastnosti, které se hodí ke studiu na Dračí Akademii."

Artur cítil, jak se mu rozlévá hrdost po celém těle. Studium na Dračí Akademii! To byl jeho největší sen! „Děkuji, pane," řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně, i když uvnitř jásal.

Brian pomohl chlapcům vylézt na Žhavici. Její šupiny byly horké na dotek, ale ne nepříjemně. „Držte se pevně," instruoval je. „První let může být trochu divoký."

„To už víme," zamumlal Filip, který se pevně chytil sedla před sebou.

Artur se usadil za Filipem a naposledy se ohlédl na Mechoděse. Drak stál klidně a sledoval je zlatýma očima. Bylo v nich něco, co Artur nedokázal přesně pojmenovat, smutek, vděčnost, ale také příslib.

Pak Žhavice rozevřela křídla a s mocným mávnutím se vznesla do vzduchu. Artur se pevně držel, ale tentokrát necítil strach, jen vzrušení. Let na Žhavici byl jiný než na nemocném Mechoděsovi – plynulejší a kontrolovanější.

Pod nimi se krajina rychle měnila, lesy ustupovaly polím a pastvinám, až konečně v dálce spatřili známé obrysy Trojlistí. Brian zamířil přímo k Arturovu domu na okraji vesnice.

„Tvůj táta je truhlář, že?" zeptal se Brian přes rameno.

„Ano," přikývl Artur. „Jak to víte?"

Brian se zasmál. „Občas pomáhá s opravami na Hřadu. Minulý měsíc vyráběl nové police do naší knihovny. Hromoslav říkal, že je to nejlepší truhlář v okolí."

Artur cítil, jak se mu po těle rozlévá hrdost. Nikdy si neuvědomil, že jeho otec je známý i mezi Dračí Letkou.

Žhavice začala klesat a brzy přistála na zahradě za Arturovým domem. Světla v oknech prozrazovala, že jeho rodiče jsou vzhůru. Dveře se otevřely a v nich se objevili oba Arturovi rodiče, překvapení pohledem na draka v jejich zahradě.

„Dobrý večer," pozdravil Brian, když pomohl chlapcům slézt ze sedla. „Jmenuji se Brian z Dračí Letky. Přivezl jsem vašeho syna domů."

Arturova matka si nervózně upravila zástěru. „Dračí Letka? Stalo se něco? Arture, co jsi provedl?"

„Nic, mami," ujistil ji Artur rychle. „Jen jsme s Filipem... ehm, pomohli jednomu drakovi."

„Drakovi?" zopakoval otec a nedůvěřivě se podíval na Briana. „Jak jste mohli pomoci drakovi?"

Brian se usmál. „Váš syn a jeho přítel prokázali dnes mimořádnou odvahu. Zachránili vzácného draka ze zajetí skřetů."

„Skřetů?" vyjekla matka a přitiskla si ruku k ústům. „Arture, tys byl u skřetů?"

„Ne přímo u nich," vysvětloval rychle Artur. „Jen jsme našli jejich jeskyně a zachránili draka, kterého tam drželi."

Otec si promnul čelo. „Myslel jsem, že jsi s Filipem jen venku. Nemůžete třeba jen sbírat brouky místo draků?"

„Prostě se to tak seběhlo," řekl Artur kajícně.

Brian přikývl. „Váš syn projevil velkou statečnost. Mistr Hromoslav osobně vyjádřil svůj obdiv."

„Hromoslav?" zopakovala matka překvapeně a podívala se na Artura. „Ten Hromoslav, o kterém pořád mluvíš?"

Artur přikývl, trochu v rozpacích.

„Arture Doubravo," řekl otec vážně, „zdá se, že nám toho musíš hodně vysvětlit."

„A co Filip?" zeptala se matka starostlivě. „Jeho rodiče už ho určitě čekají k večeři."

„Právě tam míříme," odpověděl Brian. „K vám to bylo víc po cestě."

„Já... můžu letět s vámi?" zeptal se Artur nejistě. „Abych pomohl Filipovi vysvětlit, co se stalo?"

Rodiče si vyměnili pohled. „Dobře," přikývl nakonec táta. „Když tě pan Brian zase doručí domů."

Artur rychle objal oba rodiče a vyšplhal se zpět na Žhavici. Cesta k Filipovu statku trvala jen pár minut. Tam se celá scéna opakovala, překvapení rodiče, vysvětlování a nakonec ulehčení.

„Filipe," zeptala se jeho matka podezřívavě, když popisoval jejich dobrodružství, „doufám, že jsi zase nedonesl domů živé brouky."

Filip se začervenal. „Ne, mami, tentokrát žádné brouky nemám."

„To je dobře," oddechla si jeho matka. „Minule mi jeden vlezl do dřeváků."

Když Brian Artura konečně vysadil u domu, slunce už dávno zapadlo.

Ležel ve své posteli, příliš rozrušený, než aby mohl spát. Před očima mu stále běžely obrazy z dnešního dne, jeskyně plné skřetů, nemocný Mechoděs, vzrušující let, bitva ve vzduchu... A pak ta slova: „To jsou vlastnosti, které se hodí ke studiu na Dračí Akademii."

Prsty si pohrával se šupinou na krku, která byla stále teplá. Zajímalo ho, jestli je Mechoděs v pořádku a jak dopadne zítřejší útok na skřetí doupě. A hlavně, kdy ho znovu uvidí.

S těmito myšlenkami nakonec upadl do neklidného spánku. Zdálo se mu o zelených šupinách, zlatých očích a o letu nad mraky, kde byl svobodný jako vítr.

Probudil ho záblesk světla. Posadil se na posteli a zamžoural do tmy. Za oknem se mihlo něco zeleného. Vyskočil z postele a přitiskl tvář ke sklu.

Venku, ozářený měsíčním světlem, stál Mechoděs. Jeho šupiny zářily zdravým leskem a zlaté oči se upíraly přímo na Artura. Z nozder mu vycházel tenký proužek zeleného dýmu.

Artur se široce usmál.

DOUBRAVŮV DŮM NA OKRAJI TROJLISTÍ

Průvodce pro mladé dobrodruhy

Na samém kraji města Trojlistí, tam kde už začínají vonět lesy a ozývá se vzdálené řvaní draků, stojí velký zděný dům rodiny Doubravových. Není to obyčejný dům, je to místo, kde se setkává bezpečí domova s divokým dobrodružstvím!

Veroničina kouzelná zahrada

Kolem celého domu se rozkládá nádherná zahrada, o kterou pečuje Arturova máma Veronika společně s dvojčaty. Není to ale zahrada s růžemi a tulipány! Najdeš tu řady záhonků plných léčivých bylin, levanduli, šalvěj, meduňku a desítky dalších rostlin. Když projdeš mezi záhony, všude kolem tebe to voní jako v kouzelné lékárně.

Tátova dílna s dračím pomocníkem

Kousek od domu stojí mohutná pila, kde Arturův táta Jakub vytváří své tesařské a stolařské mistrovské kousky. Ale pozor, není sám! Pomáhá mu starý drak, který svou silou pohání pilu. Společně dokáží vyrobit ty nejpevnější trámy v celém Trojlistí. Říká se, že když Jakub a jeho drak spolupracují, z jejich dílny vychází dřevo pevnější než kámen.

Život v domě dobrodruha

- **Eliška** (8 let) tvoří krásné obrázky draků, které vidí z okna, a mluví tak tiše, že ji občas nikdo neslyší
- **Anička** (8 let) zpívá tak krásně, že i ptáci ztichnou a poslouchají
- **Artur** má ze svého pokoje perfektní výhled na lesy, kde plánuje svá dobrodružství a pozoruje draky

Z takového domova se nejlépe vyráží na výpravy - máš se kam vrátit, když tě přepadne hlad nebo únava!

Záznamník dračího letce

Léčivé bylinky ze zahrádky Veroniky Doubravové.

Arturova máma pečuje společně se svými dcerami o rozlehlou bylinkovou zahrádku. Bylinky pak suší nebo zpracovávají na sirupy, masti a lektvary.

Znáš tyto bylinky?

Vyhledej si informace o bylinkách z Veroničiny zahrádky a odpověz na otázky.

Máta Peprná – je svěží a krásně voní

1. Může se máta používat k přípravě čajů a limonád?
2. Může se používat při žaludečních potížích nebo na uklidnění?
3. Přidává se i do zubní pasty?

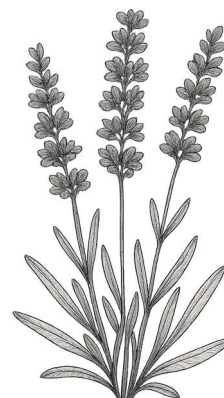
Měsíček Lékařský – žlutý až oranžový květ, používá se k výrobě hojivých mastí

1. Jde z Měsíčku Lékařského uvařit čaj?
2. Můžeš jeho květy přidat i do jídla?
3. Co vše se vyrábí z této bylinky?

Levandule lékařská – krásně voní a uklidňuje

1. Jakou barvu mají květy levandule?
2. Má levandule léčivé účinky?
3. Kterou zemi v Evropě levandule proslavila?
Budeš znát i jméno regionu se kterým je nejčastěji v této zemi spojována?

Příprav rodičům, sourozencům nebo kamarádům osvěžující domácí limonádu.

Ingredience:

- 4-5 čerstvých větviček máty
- 2 středně velké citrony
- 3-4 lžíce medu (nebo podle chuti)
- 1,5 litru vody (perlivé nebo neperlivé)
- Kostky ledu

Postup:

1. Mátu důkladně omyjeme, několik lístků si necháme stranou na ozdobu a zbytek lehce rozmačkáme v dlaních, aby uvolnila aroma.
2. Citrony pořádně omyjeme, jeden nakrájíme na kolečka a z druhého vymačkáme šťávu.
3. Do většího džbánu vložíme rozmačkanou mátu, kolečka citronu a zalijeme vodou.
4. Přidáme citronovou šťávu a med, který důkladně rozmícháme.
5. Necháme v lednici alespoň 30 minut vychladit a odpočinout, aby se chutě dobře propojily.
6. Před podáváním přidáme kostky ledu, ozdobíme lístkem máty a případně plátkem citronu.

Tipy:

- Pro sladší variantu můžete přidat více medu.
- Pokud děti nemají rády kousky v pití, můžete limonádu před podáváním přecedit.
- V létě můžete přidat také nakrájené jahody nebo maliny pro ovocnější chuť.

Osvěžující mátovo-citronová limonáda je skvělým nápojem pro horké letní dny a děti ji milují nejen pro její chuť, ale i pro možnost pomáhat při její přípravě!

